

Ilen

Menighetsblad

Nr. 2 • august 2020

Årgang 96

Det ein drøymer om må ein seie høgt!

Møt regissør og skodespelar
Mads Bones i intervjuet på s. 8

Luftige tanker for Ilen kirke mellom Utsikten og New York

s. 25

Tekst: Roald Iversen Foto: Carole Rosenlund

Rosen gis til Synne Rosenlund

Denne gangen går menighetens rose til Synne Rosenlund. Synne ble konfirmert i Ilen kirke for litt over fire år siden. Vi som har hatt gleden av å bo i nærheten av henne de siste årene har sett henne vokse opp fra å være en livlig tenåring, til å bli en flott ung dame med sine meningers mot.

Dette motet brukte hun på en god måte da hun i juni i år var en av talerne under arrangementet «We can't breathe» på Torget. Arrangementet var en del av bevegelsen «Black Lives Matter», som oppstod i USA i 2012 som en reaksjon på politiets brutale framferd mot svarte amerikanere, og har fått enorme ringvirkninger over hele verden. I vår blusset bevegelsen opp med fornyet kraft etter politidrapet på George Floyd, noe som også var opphavet til arrangementet i Trondheim.

Synne er en del av en norsk-kenyansk familie og har flere ganger opplevd diskriminering i Norge på grunn av sin hudfarge. Etter talen på torget ble hun intervjuet av Adresseavisen. Der fortalte hun om en episode hvor en vilt fremmed mann kom med rasistiske tilrop til henne

på bussen. Det var vondt å merke seg, forteller hun, at ingen andre på bussen grep inn og bad vedkommende tenke gjennom hvordan dette kunne oppleves av en mørkhudet tenåring.

Synne er opptatt av at vi alle hører sammen i et stort «vi» og at å skjelne mellom lys- og mørkhudete som «oss» og «dem» ikke bygger gode relasjoner mellom mennesker. Hun tenker også at det å la være å si fra når noen blir angrepet med rasistiske kommentarer, kan skape et inntrykk av at man aksepterer kommentarene som blir gitt, selv om det slett ikke er tilfelle. Sånn sett kaller hun oss alle til å være litt modigere i dagliglivet.

Synnes modige tale på torget minnet meg om Jesus fra Nasaret som stod opp for alle slags mennesker og kalte oss til å følge i hans fotspor. Vi er stolte av å ha ungdommer som Synne i vårt sokn, og håper hennes viktige påminnelse kan bidra til at bydelen og byen vår blir et godt sted å være for alle, uansett hvem man er og hvor man kommer fra.

Gratulerer til Synne! Rosen er vel fortjent.

Gjennom «menighetsbladets rose» ønsker vi å fremsnakke mennesker som gjør en særlig innsats for å fremme fellesskap og varme i bydelen vår.

Kjære iling

Det er underlige tider. Vi går i ringer forbi hverandre på gata og vasker hender til de blir tørre og såre. Kanskje drømmer du om å kunne gi en skikkelig bamseklem til en god venn eller å fryde deg i en fullsatt konsertsal eller et kirkerom. Selv om det kan røyne på for noen og enhver, blir vi også i denne situasjonen påmint hvor heldige vi er som bor akkurat her vi bor.

I denne utgaven av menighetsbladet møter vi flere som på forskjellig vis har bidratt til å skape glede, fellesskap og lyspunkter i en krevende tid. Digitale teaterforestillinger, morsomme musikkvideoer, startpakker med leire levert på døra og lokal valuta for kjøp av nabotjenester lagt i postkassa, er noen av tiltakene som ble skapt i bydelen vår da koronakrisen herjet som verst. I kirken har en rekke nye salmer blitt spilt

inn på video slik at du kan synge med hjemme i stua, og man har virkelig fått tenke gjennom hva en gudstjeneste egentlig er, og betyr.

Nå er vi et steg nærmere den «normalen» mange av oss lengter etter, og vi håper det kan fortsette slik! I høst florerer det igjen med arrangementer i nærmiljøet vårt, enten du liker gospel, samtaler om viktige temaer på puben eller rundt et bibelvers, eller å gripe mikrofonen og «jamme» sammen med dyktige musikere i kirka – alt med smittevernet i god behold.

Heldigvis er det ingen restriksjoner på å sende hverandre et smil eller et «hei» på gata eller på bussen. Kanskje varmer det ekstra mye akkurat nå.

Vi ønsker alle ilinger en god høst!

REDAKSJONEN

ilaredaksjonen@gmail.com

Gunhild
Marie
Roald

Joachim
Fiskum

April
Maja
Almaas

Gunnar
Gangsto

Forsidebilde: Mads Bones. Foto: Marco Villabrille

INNHold

Rosen gis til Synne Rosenlund	2	Hva skjer i Ilen menighet	22
Kjære iling	3	Jeg ønsker at kirken skal være en paraply for mange ulike mennesker	25
Sogneprestens side	4	Avkodning: gudstjeneste	28
På plattingen med spelparodikongen i Møllebakken	8	Kantorens side	30
Der det er hjerterom	14	Velkommen til kirken	32
Botanikk	16	Slekters gang/offer og gaver	36
Leirefellesskapet	18	Ilen menighetskontor	38
Kreativ oppblomstring høyt oppi lia under koronakrisa	20	Velkommen til Ilen frivilligsentral	39
		Ut på tur	40

Sogneprestens side

« Å folde hendene i bønn
er starten på et opprør
mot verdens uorden.»

– Karl Barth

Vi har alle våre måter å reagere på i urolige tider. Noen av oss reagerer med redsel, sorg og et ønske om å krølle oss sammen og gjemme oss. Andre av oss blir sinte, aggressive og vil gå rett i strupen på urettferdighet.

Når ting er usikre er det ikke unaturlig at følelsene våre kommer nærmere overflaten. I slike tider kan bønn være en stor ressurs. På Ilen menighets Youtube-kanal finner du bønnetips og en ledet Ignatiansk meditasjon (en gammel bønneform som går tilbake til den spanske presten Ignatius av Loyola som levde på 1600-tallet) som kan brukes hjemme når du trenger det.

Når vi ikke orker å være sammen med andre mennesker og samtidig ikke vil være alene, da kan vi snakke til Gud som en nær venn. Når vi er opprørt og vil ha kontakt med andre, men opplever at ingen er interessert i å være sammen med oss, da har vi også Gud. Jesus tåler vår tvil, vårt sinne og våre vonde følelser, og Gud forstår også hvis vi ikke kan finne et eneste ord til våre bønner. Det står skrevet i Paulus' brev til Romerne:

Tekst: April Maja Almaas

« På samme måte kommer også
Ånden oss til hjelp i vår svakhet.
For vi vet ikke hva vi skal
be om for å be rett,
men Ånden selv går i forbønn
for oss med sukk uten ord.»

– Rom, 5,26

La meg dele en historie med dere. I Egypt, rundt det 3. århundre, startet en bevegelse av kristne menn og kvinner som flyttet ut av byene og inn i villmarken der de grunnet over hvordan man best kunne praktisere kjærlighet til Gud og sin neste. Disse eremitene er kjent som ørkenmødre og -fedre, og noen av historiene om deres spirituelle reiser har blitt bevart. Dette er en av dem, som jeg har oversatt fra «*The Sayings of the Desert Fathers*» av *Benedicta Ward*:

« Fader Lot dro for å møte Fader Josef. Han sa til ham, 'Fader, så godt som jeg kan, sier jeg min tidebønn. Jeg faster litt, jeg ber og mediterer. Jeg lever i fred. Og så godt som jeg kan, renser jeg mine tanker. Hva annet kan jeg gjøre?'

Litografiet «Father Joseph» av Daniel Nichols

Da reiste den gamle mannen seg opp, rakte hendene mot himmelen; fingrene ble som ti lamper av flammer, og han sa til ham, 'Hvis du ønsker, kan du bli til ren ild.'»

Gud er den levende flammen i hver og en av oss. Å bli ild betyr å bidra til at Guds kjærlighet kan strømme ut i verden.

Samtale med jam-sanger Unn Karin Alstad

I min søken etter å bygge bekjentskaper og felleskap i vår bydel, har jeg igjen vandret ut av menighetskontoret. Denne gangen sammen med Unn Karin Alstad, kvinnen bak høstens nye initiativ: «Ila KirkeJam».

Unn leder meg forbi Øysteins «Benken» og veggmaleriet av Pablito Zagors. «Nå kan du se litt av mitt Ila», sier hun. Vi ender opp ved Bålet ved Skansen. «Noen ganger er kveldene ved Bålet magiske, med så god stemning at den siste bussen bare må gå,» sier Unn når vi setter oss ned.

«Det var her vi egentlig tenkte å holde øving til KirkeJam etter at jeg kom på idéen. Vi rakk å få til én i februar, men så ble alt stengt på grunn av korona.»

Hva er visjonen din med Ila KirkeJam?

Jeg satt ved Bålet og så opp på Ilen kirke og tenkte at det kunne være enestående å jamme (improvisere, red. anm.) over sangen «Go down, Moses» i Ilakirka. Det er kanskje ikke en naturlig tanke for folk å jamme i kirken. For mange oppleves det å lede en sang i kirka som skummelt, og vi må ufarliggjøre det.

Jeg så deg jamme på Brainnstasjonen lenge før du kom til menighetskontoret for å snakke med meg og David om Ila KirkeJam-prosjektet. Du har virkelig utstråling på scenen! Har du alltid holdt på med det?

Jeg begynte å stå på scenen i 1999 med Sykehusrevyen. I en kabaret får du en rolle og på scenen formidler du den karakteren og teksten du har øvd inn. Men med jam er det ingen «rolle» og ingen «øving». Når jeg står på scenen og jammer utleverer jeg sjelen min!

*Hva ga deg ideen til å jamme med
gospelsanger?*

Med jamming må du kjenne sangen litt før du kan hoppe inn og delta og leke med den. En fordel med gospelsanger og spirituals er at de fleste har hørt dem før. I tillegg er det sterke historier bak dem. Det er fasinerende med de bibelske historiene om Israelittene og samholdet mellom dem, og det er sterkt å tenke på at mange

av disse sangene opprinnelig var arbeids-sanger for svarte slaver som måtte syng mens de jobbet, for å overleve arbeidet som egentlig var for tungt for dem.

*Hva var det som plantet frøet til akkurat
dette prosjektet?*

Jeg har alltid følt at jeg bare nesten har fått til å «passe inn». Ettersom faren min var stasjonssjef i SAS, måtte vi flytte

Foto: April Almaas

«When Israel was in Egypt land; Let my people go!
Oppressed so hard they could not stand; Let my people go!
Go down, Moses, way down in Egypt land. Tell ole Pharaoh
to let my people go!»

– afro-amerikansk spiritual

ofte. Da jeg var 9 år gammel, flyttet vi fra Oslo til Karachi i Pakistan. Jeg begynte på en Amerikansk skole der halvparten av elevene var pakistanske, mange var amerikanske og resten av oss kom fra andre land. Jeg var den eneste norske. Jeg har alltid hatt et hjerte for de som ikke er helt innenfor, de som er litt for sjenert til å komme inn i fellesskapet. Jeg setter selv stor pris på dem som inviterer andre inn og er inkluderende. Det er det jeg vil med Ila KirkeJam; å invitere folk inn til å være med på noe helt spesielt og fint.

Hvorfor jam og ikke gospelkonsert?

Jeg liker jam fordi jeg ikke er så veldig glad i rigide regler. Lista må ikke være for høy! Jeg vil skape et rom hvor vi kan lytte til det spontane, det som ikke alltid er helt perfekt, det som er litt røffere, som ikke er «best». Vi er alle forskjellige – noen synger blues og noen synger som om de er en del av et kirkekor. I Ila KirkeJam blir det rom for alle uttrykk!

Ja, jam er mer organisk, det trenger ikke være perfekt og det kan være helt nydelig i sin manglende perfektjon. Men hvorfor jam i en kirke?

Jeg liker kirka slik det er i amerikanske filmer; du går inn i kirka og når du kommer ut igjen er du glad! Jeg synes at Jesus var en fin fyr og er glad i det kristne budskap: «Gå ut og vær snill, og si i fra hvis noen

er slemme.» Det er et godt budskap! Bare tenk på hvordan det ville være hvis alle levde etter dette! I den grad jeg selv har en religion, er det naturen. Da jeg konfirmerte meg, var jeg i ferd med å bli troende, men jeg klarte det ikke. Likevel liker jeg kirkebyggene, historien, den litt respektfulle andakts-følelsen. Kirken har holdt oss sammen i generasjoner.

Hvorfor Ilen kirke?

Ila er et sted med inkludering og raushet og lite fordømmelse. Hvis du har en idé trenger du ikke å være redd for å dele den med andre og sette den ut i livet.

Du hadde ikke bare en kul idé; du gjennomfører den. Du fikk idéen godkjent og tatt imot av KU (kulturutvalget til Ilen menighetsråd). Du har også fått jazzsanger Karin Baadsvik fra Trondheims musikkscene inn i prosjektet som jamvert. Respekt!

Når vi drøftet planen for Ila KirkeJam, sa Ann-Karin noe som jeg likte så godt at jeg skrev det ned: «Dette her skal være et testamente for fellesskapet og ikke egoismen!»

Det liker jeg! Det er det vi vil ha i Ilen menighet. Jeg gleder meg virkelig til høstens åpne KirkeJam-sessions hver tirsdag, og Ila KirkeJam-finalen 16. oktober!

På plattingen med Spelparodikongen i Møllebakken

I spelparodien «På vei til Testiklestad» møter vi ein sjølvgod og brautande trøndersk småkonge til Vømmølfestival på plattingen – men må nøye oss med eit digitalt treff. Dagen etter premiera møter vi derimot ein sprell levande regissør; Mads Bones, på ein nysnekra platting i Møllebakken.

«Er du ikkje heilt kaputt?» seier eg idet han ønsker meg velkommen inn i hagen med ei rørsle som imiterer ei handhelsing uti lufta.

«No er eg berre letta! Vi har jo to dagar til, så eg held energien oppe», smiler den sommarkledte regissøren. Med lette steg leier han vegen opp trappene til plattingen han og skodespelarforloveden Ida Göransson nyleg har fått bygd ved det raude huset i Møllebakken. Her heng det rislamper og lyslenker i trea og på bordet står det ein innbydande karaffel med isvatn og to glas. Ein utesofa står klar til å ta imot journalisten frå meinighetsbladet, i god avstand frå godstolane på den andre sida av bordet. «Her er ein-meters-regelen godt ivaretatt, ser eg!»

«Jasj, dei der koronagreierne altså», sukker Mads idet han landar i den eine godstolen og armane fell ned på kvart sitt armlen. «Det er ikkje lett å navigere i dette! No er det dei som har vore i utlandet som får gjennomgå, men ein kan jo like så godt bli smitta på Trondheim Torg», seier han oppgitt.

Er det nokon som har bidratt til å lette koronatida for teaterglade folk er det imidlertid nettopp Mads Bones. I vinter starta han «Det Nye Teateret» saman med muskar og komponist Kyrre Havdal, skodespelar og manusforfatter Olve Løseth og produsent Stian Aagaard. Teateret heldt si første digitale framsyning; «Nede med flagget til topps», 17 mai. Ettersom spelparodien «På veg Testiklestad» ikkje kunne framførast på Festningen som planlagt vart oppsetninga gjort om til ei digital framsyning ein kunne sjå heime i stova, profesjonelt filma i lokala til Det Nye Teateret på Lade. Terningen til Adresseavisen sin anmeldar landa på seks auge.

Like krevande kvar gong

«Det er utruleg triveleg med gode anmeldingar» innrømmer Mads. «Det er jo mykje som har klaffa for oss, og samtidig, i teaterverda er det ingen laurbær å kvile på. Når framsyningane er over står jo minna att, men det er over når det er over. Det er like tungt og arbeidssamt kvar gong, og ikkje minst like spennande når det nærmar seg premiere». Han skjenker i vatn til oss begge så isbitane klirrer i glasa og held fram i høgt tempo:

«Det einaste som irriterer meg er at vi ikkje har fått bygd den før!» seier Mads om den nybygde plattingen ved huset i Møllebakken. Foto: Gunhild Marie Roald

«Når Marit Bjørgen står på startstreken til tremila er eg sikker på at ho spør seg: Har eg det i meg i dag? Løpet er like tungt kvar gong, men det handlar like mykje om medvitet om at når eg har vondt *her*, då kan eg stå i det. Det er aldri lett å vinne ei tremil», stadfester han, lener seg bakover med glaset i handa og legg den eine foten over den andre. «Men vi vil at det skal sjå lett ut til slutt!»

Det ser då også leikande lett ut når forteljaren i Olve Løseth sin skikkelse tar oss

saumlaust med frå den eine spektakulært lyssette scena til den andre, når den trønderske småkongen til Lisa Tønne, med glinsande ballongvom og hengepuppar stikkande ut frå grillkukka lagar Vømølfestival på plattingen, eller når far og son Gislefoss i Mads sin eigen skikkelse spår sommaren sitt spel-vêr.

Storhallkjarleik og cafélengt

Ida kjem med ei kaffekanne og to koppar, til stor begeistring for journalisten. «Vørsågod!» deklamerer ho muntert, som

var det ein replikk i ei teateroppsetning. Ho setter godsakene på bordet og er borte igjen på eit blunk, med ei dansande rørsle. Frå vegen som går forbi nokre meter under oss kan vi høyre lyden av rulleski og stavar som taktfast tar seg oppover Roald Amundsens vei.

«Det der er vel ein velkjend lyd?» seier eg og siktar til alle mosjonistane som brukar bakken som snor seg oppover som treningsveg. Mads stadfestar nikkande, og bedyrer samtidig at han og Ida stortrivst akkurat her, særleg etter at plattingen kom på plass.

«Det einaste som irriterer meg er at vi ikkje har fått bygd den før! Vi har sola mykje lenger, vi har fjordutsikta, vi berre: ah!» seier han og slår ut med armane mot fjorden og den lyseblå himmelen, kor eit par makrellskyer glir sakte av garde.

«Men når det gjeld Ila er det litt ambivalent, vi føler at byen veks motsett veg! Lade, Ranheim, der dukkar dei opp, dei nye kule konsept. Når skal det skje her? Altså, eg har aldri vore den som har ropt høgst om storhallkritikk, eg synes det er topp, eg, med ei storstove midt i byen! Og så stygg er den ikkje! Det krevst berre ein veg og ei bru og det må dei jo sjå til å få bygd! Håpet mitt er at dette kan dra folk mot bydelen vår». Han trekk pusten og held ivrig fram:

Kyrkjerommet er for meg er ein stad der eg finn ei uforklarleg ro.

«Eg hugsar då sykkelbutikken på hjørnet forsvann, då drøymde eg sånn om at det skulle kome ein «Dromedar» eller ein «Brukbar» der! Dei som driv Joker er kjempefine dei altså, men ... kanskje det kjem?» drøymmer han og held fram, som ein durkdriven lokalpolitikar:

«Og så meiner eg det ligg eit potensial i Ilaparken, den paviljongen er noko av det tristaste som finst! Der er nokre folkedanssarar ein gong iblant som har treff, men der burde det heilt klart ha lagt ei scene. Eg meiner ei av de største rivings-skandalane i denne byen er rivinga av Hjorten, det var jo *navet* i dette området. Om eg var politikar ville eg ha bevilga mykje pengar til å bygge den opp igjen, gjerne midt i Ilaparken. Men eg trur ikkje det står øverst på lista til Rita, ho er nok meir opptatt av breiddefotball», sukker han.

«Alt dette du nemner må skje for at de skal bli buande i Ila?»

«Altså, etter at vi starta Det Nye Teatret på den andre sida av byen har eg jo kika litt på bustadsannonser i det området, men nei, vi elsker huset og tomta her. Vi har det kjempefint!»

Ro i kyrkja og krafta i Jesus-skikkelsen

«Kva med Ilakyrkja, har du noko forhold til den?» spør meinighetsbladsjournalisten spent.

«Eg trur ... altså, kyrkjerommet for meg er ein stad der eg finn ei uforklarleg ro. Det kan vere Ilakyrkja, det kan være Havsteinkyrkja der eg er døypt, det kan vere den vesle kyrkja i Villa Feraldi, landsbyen i Italia kor vi har eit hus ... Den andakten ein finn i det rommet gir meg både ro

Den etterkvart særs erfarne regissøren Mads i ein pause på settet under sommaren si digitale oppsetning på Det Nye Teateret. Foto: Marco Villabrille

og styrke. Når eg er i ein ny by oppsøker eg ofte kyrkjerommet. Ikkje nødvendigvis for å sjå på kunsten, men berre for å kjenne på korleis eg opplever rommet. Det går ein link gjennom alle verda sine byar, i dette rommet som er så likt og så forskjellig, det kjenner eg veldig sterkt».

«Er det ei personleg tru der?»

«Ja, og den er ganske uforklarleg og ikkje til å sette ord på». Mads leiter likevel etter ord som kan forklare:

«Altså, då eg vart konfirmert syntest eg måten ordet vart forkynt på var så kald og ordbestemt og så lite i tråd med min fornemmelse av kva ein frelsar var. Eg føler at heile budskapet som den kristne trua – og fleire truer – er tufta på ofte har blitt forkynt på ein regelbunden måte, og det er nok dette som har vore med meg i den grad kyrkja har fått smake på vår narrepisk!»

«Ja kyrkja får gjennomgå i mange av oppsetningane dine, og ikkje minst no i

«På veg Testiklestad» når munkar konkurrerer i «Klåfingra Grand Prix» i «Innavldal»?

«Ja, men det er aldri sjølvne trua eller evangeliet vi harselerer med, det er måten religionen blir forvalta på og menneska som forvaltar den som blir gjenstand for vår harselas. Det kan vere skummelt når nokon trur sterkt, det er så lett å leie folk, også i fatale retningar. Ein ser jo mange døme på det gjennom historia», seier Mads med eit alvorleg drag over andletet, men lysnar idet han kjem på eit døme på det motsette: «Men! Når eg høyrer på Gunnar Stålsett ... han forkynter på ein måte som liknar på noko eg kan kjenne igjen.»

«Kva er det som treff då?»

«Det handlar rett og slett om å prøve å vere eit godt menneske, og ta gode val», seier han kontant.

«Kva med Jesus-skikkelsen? Du har jo i konkret forstand vore meir tett på Jesus enn dei fleste av oss, kvar kveld i eit par månader, gjennom rolla som Judas i di

eiga oppsetning av Jesus Christ Superstar på Trøndelag Teater i vinter? Har du noko forhold til han?»

«Ja!» seier Mads utan å blunke. «Det er heilt klart fasinerande, nokon som har ei slik overbevisning og kraft og ro og er så ufordømande, og som kan stå imot urett som ein heilt rein person – ein slik person vil ein følge! Eg fattar og begriper ikkje at det går an å la seg inspirere av denne personen til å lage så fordømande reglar som mange har gjort opp gjennom historia» seier han hovudrystande, og fortel at han saman med skodespelarane hadde mange samtalar kring både Jesus, Judas og lidingshistoria i samband med denne oppsetninga. Det leier oss tilbake til regissøren Mads.

Det ein drøyer om må ein seie høgt!

«Korleis var vege frå skodespelar til regissør?»

«Det begynte faktisk med eit puff bak frå min gode venn og kollega Kristoffer Hivju, som sa: «Det du har lyst til å gjere må du seie høgt, *det gjør jeg!*» Mads imiterer Hivju si oslodialekt, og held fram på trøndersk: «Han var jo den som gjekk rundt og snakka om Hollywood, medan folk berre: (han himlar med augene), men der gjekk det jo troll i ord!»

Mads tok rådet på alvor og begynte å snakke høgt om draumane sine til kompisane og kollegaene Olve og Kyrre, noko som endte med «Slaget på Testiklestad», som har blitt ein årviss suksess og som no har vakse seg ut av den opprinnelege spel-arenaen på Sverresborg.

Mads (framst) i rolla som Judas under oppsetninga «Jesus Christ Superstar» på Trøndelag Teater, vinteren 2020. Foto: Ole Ekker

«Sjefen (dåverande teatersjef Kristian Seltun, journ. anm.) kom og såg framsyninga, og etterpå sa han: «Det her va jo jækla kult», og det var då vi forsto at det er no! (eit kraftig klapp i hendene understreker momentum) vi må ha ein idé. Det vart starten på «Juleevangeliet – the smash hit musical».

Indignert diva blir myteomspunne mus

Sjefen var imidlertid skeptisk då Mads ville ta heile Trøndelag Teater med storm: «Du har jo null erfaring med hovedscenen», imiterer han på bergensdialekt. Dermed vart Juleevangeliet-musikalen sett opp «med ein månads prøvetid og nesten ikkje noko budsjett», på Trøndelag Teater si Gamle Scene oppunder jul i 2016. Billettane vart raskt utselde, og oppsetninga vart ein dundrande suksess. I prosessen hadde Seltun blitt overbevist og det var duka for «Robin Hood – Rai rai i Sherwoodskogen» som den store vårmusikalen i 2017. Etter at også dette vart ein innertiar var all skepsis rydda av vegen, og då den nye teatersjefen, Elisabeth Egseth Hansen, i neste omgang fekk høyre at ein «skrønike» om Tordenskjold var i emning vart vårmusikalen for 2019 kontraktfesta lenge før manuset var på plass.

Under «Alice i Vidunderland» på Nationaltheateret same haust fekk regissør Mads bryne seg på det han meiner er Noregs beste skodespelar:

«Det å stå overfor Gisken Armand, som hadde fått rolla som mus!» – Mads hutar seg ved tanken på det første møtet – «og så kjem ho og berre: «hva er det med denne musa da?» igjen imiterer Mads, på hektisk Oslodialekt, så ein levande kan sjå for seg den indignerte divaen. «Men så forsto ho at jaudå! Ho skulle få vere med og forme

den karakteren! Og det vart jo ein myteomspunne karakter på veldig kort tid, veit du! Folk strøyma til teatret for å sjå Giskens Armans mus!» humrar Mads nøgd.

Solid historielinjje og ope manuskart gir teaterprisar

«Du gir skodespelarane stor fridom?»

«Ja, vi vel jo skodespelarar som likar å arbeide på denne måten, og dei veit at det blir gøy – og samtidig utmattande. Vi ser på manuset som eit kart, det er skrive på papir, ikkje i stein. Til slutt tenker enkelte at vi har endra på alt, at vi ikkje hadde trengt eit manus, men det stemmer ikkje heilt. Historielinja ligg der, og den brukar vi mykje tid på å få på plass før vi møter skodespelarane. Men Tordenskjold, veit du, den varte i to og ein halv time i starten, men endte med å vare i over tre timar, mykje grunna Lisa (Tønne, i rolla som Tordenskjold, journ. anm.) sine krumspring».

Både Tordenskjold og Alice-framsyninga er nominerte i kategorien «Årets forestilling» i Musikkteaterprisen som enno ikkje er delt ut grunna koronasituasjonen.

«Det verkar jo som at alt du tar i blir suksess! Du er 39 år og har fått til meir enn dei fleste. Er det noko meir å drøyme om?»

«Ja, det er klart, ein må jo berre halde fram. Nokon vil sikkert meine at det blir mykje av oss, men då seier eg: Finn på noko sjølv! Gjer noko med det!»

«Drøymer du om Hollywood, då?»

«Nei, eg gjer faktisk ikkje det, altså. Men ringer dei frå Broadway, derimot ...» seier spelparodikongen i godstolen med eit lurt smil om munnen.

Tekst: Bjørg Sand Foto: Tina Liland Heller

Der det er hjerterom...

Hvis jeg med ett ord skulle beskrive atmosfæren på Nådehjemmet i Bangkok, så må det bli HJERTEROM. Hjemmet har i 30 år vært et trygt sted for fattige, gravide jenter og kvinner som ikke har noe sted å gjøre av seg. På nådehjemmet møter de ikke anklagende blikk, men kjærlighet og omsorg – uansett forhistorie.

Møt for eksempel Fo. Hun kom til Bangkok for å jobbe. Der forelsket hun seg i en knakende kjekk gutt og flyttet inn hos ham. Fo ble gravid, men da dukket guttens mor opp og forlangte at hun skulle ta abort. Det ville ikke Fo, og dermed ble hun jaget på dør. I denne situasjonen følte hun det mest naturlig å reise hjem til sine foreldre, men de ville ikke ta imot henne. På toppen av det hele mistet hun også jobben, og en fortvilet situasjon gikk fra vondt til verre.

Nådehjemmet ble redningen. Der fikk hun være til en stund etter at barnet var født. Nådehjemmet hjalp også til med å få plassert barnet i fosterhjem til Fo hadde fått seg jobb og funnet et sted der de begge kunne bo.

Bem er en annen av beboerne på Nådehjemmet. Hun kommer fra Mukdahan i Nordøst-Thailand. For å jobbe og tjene til livets opphold for mann og to barn, reiste hun til nabobyen. Der endte hun imidlertid opp med å forelske seg i en ny mann. Det virket forlokkende med et liv uten forpliktelsene en familie medfører, så hun forlot mannen og barna. Men en dag oppdaget hun at den nye kjæresten var narkoman og at hun selv var gravid. Hun kom til Nådehjemmet med sine knuste drømmer. Der fikk hun hjelp og støtte på veien videre –

sammen med sønnen som hun fødte mens hun bodde der.

Slik har Nådehjemmet siden starten vært til hjelp og støtte for nesten 2000 gravide kvinner fra 11 til 46 år. Hjemmet har etterhvert blitt kjent for, og anerkjent av, myndighetene. Da det kom telefon fra det lokale sykehuset ble derfor den ansatte som tok telefonen, ikke forundret. Hun regnet med at det dreide seg om ei gravid jente som trengte et sted å være. Men forespørselen gjaldt en syk mor og hennes tenåringsdatter. De hadde ingen plass å bo, så sykehuset lurte på om Nådehjemmet kunne gi dem midlertidig husrom. Skulle da Nådehjemmet svare at siden de ikke tilhørte den kategorien mennesker hjemmet var laget for, kunne de ikke få komme? Nei, der det er hjerterom, der er det også husrom. Nå bor Rung og datteren på Nådehjemmet.

Rung er 38 år. Hun har en nyresykdom og får dialyse tre ganger i uka. I tidlig alder ble hun enke. Hun var alene med ei lita jente i noen år, før hun traff en mann fra Canada. De var gift i ti år og fikk to barn sammen. Mesteparten av tiden bodde de i Canada. Da hun ble syk, ville mannen skille seg. Hun fikk ingenting etter skilsmissemisjonen og ble stående på bar bakke. De

Ansatte viser stolt fram barn fra Nådehemmet.

delte de felles barna mellom seg, men etter en tid klarte hun ikke ta seg av barnet hun hadde fått ansvar for, så faren overtok omsorgen for begge. Dermed flyttet Rung tilbake til Thailand sammen med sin eldste datter fra det første ekteskapet. Da hun ble for syk til å jobbe, ønsket de å flytte hjem til Rungs avdøde mors familie, men der var de ikke velkommen. Ikke kunne de dra til faren til datteren heller, for han hadde stiftet ny familie. Men på Nådehemmet stod altså døra åpen for dem. Her får de bo til sosialarbeiderne på sykehuset finner et nytt hjem til dem.

Nå arbeider Nådehemmet med å utvide tilbudet til også å gjelde mennesker som Rung. For best mulig å kunne møte behovene i thai-samfunnet, vurderer de å gi midlertidig opphold til kvinner i all slags nød. En viktig del av dette arbeidet vil være å gi råd og hjelp til å finne gode løsninger for framtida.

Er det ikke et spennende arbeid Ilen menighet gjennom misjonsprosjektet får være med på?

Om Røsslyng. *Calluna vulgaris*

Seinsommerens røde farvel

I 1976 ble røsslyng utnevnt til Norges nasjonalblomst etter en avstemning blant Nitimens lyttere. Denne nøysomme, langlevde (opp mot 50 år!) og vintergrønne lyngplanten er vidt utbredt i Europa, især i kystlyngheiene langs Vest-Europas kyster fra Lofoten til Portugal. Den trives også i skrinne heier og tørre tuer på myr i innlandet til over skoggrensa. Det er en vakker plante som mange nordmenn har et forhold til, så valget som nasjonalblomst er rimelig. Likevel: mange år tidligere, på en internasjonal botanikerkongress i Amsterdam i 1935, ble en helt annen plante valgt til norsk nasjonalart, nemlig bergfrue: *Saxifraga cotyledon*. Den har hovedutbredelsen sin i Norge, på berghyller og i berg-

sprekker. Sånn sett er den mer eksklusivt «typisk norsk», men den er langt mindre kjent blant folk. Så der er vi; landet med to vakre nasjonalblomster. Vi blir ikke fattigere av det.

Lyngheiene langs kysten blir rødlig under røsslyngblomstringa i juli-august. Heiene dufter av honning. Her henter biene nektar til den aromatiske lynghonnigen. Disse åpne lyngheiene er stort sett menneskeskapte. Mye skog på kysten ble hogd for bl.a. skipstømmer, men skog og kratt ble også brent ned for å skape vinterbeite i snøfattige strøk. Ved å svi av gammel lyng under kontrollerte forhold om våren, fikk man siden opp friske og mer

fordøyelige nyskudd. Om sommeren beita sauene på urter og gras, om vinteren var de vintergrønne årsskuddene hos røsslyng livsviktig beite. Lyng ble også slått med ljà og brukt til vinterfôr i fjøs og stall. Det norske navnet røsslyng kommer antakelig fra bruken som hestefôr, av eldre norsk ross for hest. På Vestlandet var navn som hestalyng vanlig. Både slått, beite og avsviing hindra etablering av ny skog. I dag gror ofte heiene til med trær.

I tillegg til beite, fôr og honningproduksjon ble røsslyng brukt til plantefarging. Den kan gi en intens gulffarge eller grønt. Barken inneholder også garvestoffer som ble utnytta ved garving av skinn.

Grov lyng ble gjerne til gryteskrubber og sopolimer. Slektsnavnet *Calluna* skal visstnok stamme fra det greske ordet *kallyno*, som betyr feie eller pynte. Grove kvister var viktig som brensel i skogfattige kyststrøk. Fine lyngkvister ble brukt til mus-, lus- og loppefritt madrassfyll. Lyngen kunne gi varsler: Rik blomstring ga hard vinter, mente man. Fant man den sjeldne kvite varianten, var det et tegn på at det var begått ei ugjerning på stedet. I Skottland varsla kvit røsslyng hell og lykke ...

I diktet «Røsslyngen blømmer» ser Hans Børli for seg røsslyngen som sommerens siste lys i naturens katedral, før høsten ofrer blom, lauv og gras til den kommende vinteren. Det vakreste med en slik metafor er at røsslyngbløminga ikke bare varsler frost og død, men også nytt liv, en ny sommer.

Røsslyngen blømmer

De hujende vinder ligner
en drømmende gud i røsten:
«Jeg aldri ditt offer signer,
du skogens Kain, høsten.»

Det siste alterlys brenner
så armt og redd i gløden,
før frostnattas kvite hender
vier alt liv til døden.

Den store høsthand plukker
no snart røsslyngblømen. –
Det siste alterlys slukker
i septemberdømen.

Tekst: Joachim Fiskum Foto: Gustavoffjord fotografi

Leirefelleskapet

«Det er fasinerende å se hvordan leire kan få folk til å åpne seg og knytte seg til hverandre!» sier Franziska Willuhn, keramikeren som ved hjelp av leire vil skape rom for fellesskap og samhold i bydelen vår.

En varm sommerfredag tar menighetsbladets utsending sykkelen fatt, og sykler ut til Munkaunet gård i Trolla for å ta en prat med Franziska. Det er den siste dagen av et sommerkurs for barn på «Franzklammer», keramikkverkstedet hvor hun driver kurs både for barn og for voksne, med både dreining og modellering. Når jeg kommer ned mot gården, sitter tre jenter ved hver sin dreieskive under taket på et partytelt midt på gårdsplassen. «Er det gøy?» spør jeg og får et unisont ja fra jentene. I det delikat innredede verkstedet i fjøset står et stort bur med to undulater

som kvitrende ønsker meg velkommen. Ei jente på rundt ti år med leire på klærne og smil i ansiktet mater fuglene mens hun forklarer meg at den blå er hannen og heter «Oreo» og at den andre, «Luna», er kjæresten hans. Lenger inne i lokalet sitter en gruppe barn rundt et stort bord og modellerer sammen med Franziska. To gutter kommer løpende inn fra trampolina. Det er fornøyde barn overalt og Franziska byr på nytraktet kaffe som hun serverer i nydelige selvlagde kopper. Vi blir sittende og prate ved siden av undulatene mens barna holder på med sitt.

Jan Matteo former figurer i leire på Franziskas sommerkurs for barn på Munkaunet gård.

Leire gir utløp for følelser og får reserverte nordmenn til å åpne opp

I tillegg til verkstedet på Munkaunet driver Franziska et drop-in-verksted på Steinerskolen i Ila, hvor voksne og barn kan stikke innom hver torsdag og forme, dreie, glasere og brenne ting i leire. Ideen kom etter at hun bestemte seg for å satse på kurs og opplæring. «Jeg innså at det er det som ligger hjertet mitt nærmest», sier hun. Med utdanning i både grafisk design og kulturpedagogikk i bagasjen kom hun til Norge fra Tyskland for 12 år siden, for å ta en mastergrad i taktil kunnskap på Raulandsakademiet. «Hva er det?» spør en noe uvitende utsending. «Det handler om kunnskap som sitter i kroppen, altså taktil kunnskap. Leire er et fantastisk redskap for å frigjøre denne kunnskapen, siden den er mindre abstrakt enn for eks-

Franziska veileder Amanda ved dreieskiven på sommerkurs for voksne.

empel tegning. Her går det bokstavelig talt fra hånd til hånd», forteller Franziska engasjert.

«Og det er særlig spennende i møte med barn» fortsetter hun, «det faller på en måte mer intuitivt for dem. De holder alltid på med noe og har ikke begrensninger på den måten vi voksne har det. Hos voksne sitter det i hodet, barna har det i hendene og lærer lettere av å se på og etterligne andre».

«Hvordan er det å drive på med dette her i bydelen?» spør jeg.

«Veldig fint!» sier hun og forteller at tilbudet blant annet har blitt et viktig møtested for mange som er nye i byen. Nordmenn, som hun opplever kan være litt reserverte, åpner seg opp når de driver med leire sammen med andre. Samholdet i verkstedet har ført til både julebord og andre sammenkomster blant de som bruker det. «Det gjør det ekstra gøy å holde på!» smiler Franziska.

Da «drop-in»-verkstedet måtte stenge under Covid19-restriksjonene i vår kom

hun på ideen: For 600 kroner fikk du plassert en vakker håndsydd pose med leire og nødvendig utstyr, toppet med to nydelige tulipaner, utenfor døra di. Når restriksjonene ble opphevet var det bare å komme med det du hadde laget til verkstedet for brenning og glasering. Dette ble en fin introduksjon til keramikk for mange - undertegnede inkludert.

Keramikkverksted blir til sommerfestlokale på rekordtid

«Nå må vi begynne å rydde!», sier Franziska plutselig, henvendt til barna, «for om bare en halvtime kommer foreldrene og besteforeldrene deres til avslutningen!» Som ved et trylleslag er alle i gang med rydding og vasking. De jobber, fikser og holder på mens Franziska går rolig mellom dem og forteller hvordan dreieskivene skal vaskes, leiren skal pakkes og utstyret skal renses.

«Hvordan får du til dette?» spør jeg, ganske så imponert ved synet av de 12 barna fra 8-13 år som ivrig legger duker på arbeidsbordene, setter nyplukkede markblomster i vaser, tryller frem kaker, heller saft i mugger og setter de siste produktene på utstillingshylla. «Jeg tror det handler om at de har det gøy, at dette er noe de gjør sammen og derfor forstår at vi alle må hjelpe hverandre. Det er faktisk mer utfordrende på voksenkurs! Da må jeg være mer diplomatisk», smiler hun lurt, idet verkstedet fylles av nysgjerrige foreldre som gleder seg til keramikkavslutningsfest.

Mer om Franziskas prosjekter finner du på franzklammer.no

Tekst: Gunhild Marie Roald

Kreativ oppblomstring høyt oppi lia under koronakrisa

Schøningsdaler styrket nabofelleskapet i Schøningsdalen

Da korona «stengte» Norge, skjønte Tollef Kulset Merakerås, som noen vil kjenne som ungdomsleder for konfirmantene i Ilen og Sverresborg, at vårens russefeiring neppe ville bli som planlagt. I stedet for å tegne på russefrakken, tok han fatt i et forslag fra mor Guro og designet sedler til en ultralokal valuta. Alle naboene fikk en «startpakke» med sedler i valutaen schöningsdaler i postkassa si, sammen med et brev som forklarte hvordan dette kunne fungere. Dermed fikk schöningsdølene en arena der de kunne kjøpe og selge praktiske tjenester eller bøker, boller og vekster, eller leie utstyr fra garasjer og boder – alt med den lokale valutaen som betalingsmiddel. Å fargelegge sedler og få flyt av schöningsdaler ble et prosjekt som både skapte glede og fellesskap for store og små i nabolaget og gjorde det lettere å ta kontakt med naboer for å spørre om hjelp. Du kan lese mer om prosjektet på nabolagsvaluta.no

Karantenemusikkvideoer med hele familien i sving

Litt lenger nedi Kaptein Roosens vei satt sivilingeniør ved NTNU, Frode Helgetun Krogh og kjente at hjemmekontor med tre barn i barnehage- og barneskolealder begynte å tære på humør og krefter. Da fastlegekona Hanna kom hjem og tok over barna gikk Frode, som også er komponist og multiinstrumentalist, ned i musikkstu-

dioet i kjelleren og snekret sammen låta «Hjemmekontor» som etterhvert ble til en musikkvideo med hele familien i sving. Responsen på sosiale medier ga mersmak og et par måneder etter kom «Alt du sa, Espen Nakstad». Videoen ble sett av tusener og det nasjonale smitteverns-overhodet Nakstad har selv kommentert at han likte den veldig godt.

NTNU-lektorens playmo-lek ble musikkvideo til KADOS karantene-låt

Noen hus nedenfor fant Sveinung Næss, lektor i drama og teater ved NTNU og musiker i bandet KADO, frem playmo-figurene fra kjellerboden og lagde små playmo-historier som ble lagt ut på facebook. Da pianisten i KADO, Knut Ola Vang, kom opp med en «karantene-låt»: «Heim ålein i lag», og denne ble innspilt i gitarist Bendik Haanshus' studio i Skogvokterveien, var veien kort for Sveinung til å lage en playmomusikkvideo til låta.

Det gleder oss at mennesker fra bydelen vår har brukt sin kreativitet til å skape lyspunkter for mange i koronatiden. Alle musikkvideoene kan ses på YouTube.

ROM FOR
BEGYNNELSE

Rom for deg

DEN NORSKE KIRKE

Les mer om dåp på kirken.no/dap

Menighetsbladet trenger din støtte

Nå er det viktigere enn noen gang å ha omsorg for hverandre i nærmiljøet. Menighetsbladet jobber med å finne de gode menneskene og sakene som binder bydelen vår sammen på tvers av ulikheter. Vi er avhengig av økonomisk drahjelp fra dere lesere for å fortsette dette arbeidet. **Hjertelig takk for ditt bidrag!**

Vennlig hilsen redaksjonen

Støtt menighetsbladet!

Bank: 1503 83 27213

vpps

557919

Hva skjer i Ilen menighet høst 2020:

Bibelbabbel

Hva står det egentlig i Bibelen og hva betyr det for meg? Kl. 19 hver 2. og 4. tirsdag i måneden, i storsalen i Ilen menighetshus, skal vi diskutere Bibelske tekster sammen. Vi bruker nettressursen Bibelbabbel, som redigeres av Ilen menighets egen menighetspedagog, Ingvild Yrke. Nettstedet finner du her: <https://forbundet.no/product/bibelbabbel-1/> Datoer: 8. september: «Skapelsen» (1 Mos 1-2), 22. september: «Syndefallet» (1 Mos 3), 13. oktober: «Gud og Keiseren» (Matt 22,17-22), 27. oktober: «Nattverdfellesskap» (1 Kor 11,23-26) og 10. november: «Elsk deres fiender» (Luk 6,27-36)

Kurs i liturgisk dans

I Bibelen står det at David «danset og lekte for Herrens ansikt» (2 Samuelsbok 6,5). Liturgisk dans bruker kroppsbevegelse i stedet for ord til å be og gi ære til Gud. Ilen menighet tilbyr gratis introduksjonskurs i liturgisk dans. Ingen danserfaring er nødvendig. Instruktør: Patricia Princess Søreng. Datoer: 14. september, 12. oktober, 16. november og 11. januar

Torsdagstreff

(Tidligere «Menighetens hyggestund»)

Torsdagstreff arrangeres første torsdag i måneden fra kl.11-13 i Ilen menighetshus. 3. september: «Livet på Kjerka». Ole Jakob Risnes forteller og viser bilder fra

sjømannskirker rundt om i verden.

1. oktober: «Glimt fra livet i Trolla og ved Trolla bruk». Per Norberg kåserer.

5. november: Kåseri ved Marvin Wiseth. 80-åringer i Ilen sogn vil bli spesielt invitert til dette treffet.

3. desember: Adventssamling med underholdning

7. januar: Juletreffest

4. februar: Program ikke fastsatt

Barnekor

Tirsdager, kl. 17-18 i Ilen kirke. Barnekoret i Ilen er åpent for alle barn som vil synges i kor. I dag består koret av barn mellom 5 og 9 år og på korøvelsene er det både sang, lek, fortellingsstund og kveldsbønn. Koret ledes av Marit Bergendahl og er medlem av Ung Kirkesang. Det koster 100 kr å være med i koret per skoleår. Ta kontakt med menighetskontoret eller møt opp på en øvelse hvis du har lyst til å bli med! Vi har plass til flere :)

Babysang

Onsdager, kl.12 i Ilen kirke (hvis det er stor pågang, blir det også Babysang kl.11). Babysang er en åpen sangstund i kirkerommet for små barn og babyer. Sangstunden varer en halvtime og er lik hver gang, så du kommer fort inn i det. Kom når du vil og bli med så lenge du og barnet ditt har glede av det. Etter sangstunden er kirka åpen ei stund for lek og uformelt

Under alle arrangementer vil vi ha gode smittevernstiltak, så alle kan føle seg trygge. Vi tar forbehold om endringer i programmet, ut fra hvordan koronasituasjonen utvikler seg. Følg med på menighetens nettside.

fellesskap. Babysang ledes av menighetspedagog Ingvild Yrke. Du finner mer informasjon i Facebook-gruppa «Babysang i Ilen kirke». Datoer: 2. september, 9. september, 23. september, 30. september, 21. oktober, 28. oktober, 4. november, 18. november og 25. november

Familiegudstjenester

Hver andre søndag i måneden, i Ilen kirke, kl.11. Barnevennlige salmer, bønnevandring og bibelord for barn. Hvis du vil treffe andre familier og bygge familiefellesskap i Ilen menighet, er dette ekstra gode dager å komme i kirka på. Datoer: 13. september, 11. oktober, 8. november, 10. januar og 14. februar

Ved Elvebredden (Retreat-dag)

Lørdag 12. september i Ilen menighetshus kl.11-15 og lørdag 31. oktober i Ilen kirke kl. 11-15. En lørdag preget av stillhet og kristen meditasjon. Samarbeid med Retreat i Nidaros. Interessert? Ta kontakt med prostiprest Hilde-Anette Løvenskiold Gruner på tlf. 948 46 011

Bibel og bønn

Første og tredje onsdag hver måned i Kirkestuen (Ilen kirkekjeller) kl.10.30-11.30. Har du lyst til å ta en kopp kaffe, diskutere bibelen i lag med andre og be i fellesskap? Ta med bibelen og bli med på én samling, flere eller alle! Spørsmål?

Ta kontakt med Bjørg Sand på epost: sandjap@online.no Datoer: 19. august, 2. september, 16. september, 21. oktober, 4. november, 18. november og 2. desember

Ignatiansk bønn

11. oktober i Ilen kirke kl. 18 og søndag 10. januar i Ilen kirke kl. 18. Har du lyst til å prøve kristen meditasjon? Ilen menighet tilbyr nå «Ignatiansk meditasjon: et til-

bakeblikk på dagen», en gammel bønneform som går tilbake til 16-hundretallet. Samarbeid med Retreat i Nidaros.

SEPTEMBER:

Misjonssamling – menighetens vindu mot verden

Torsdag 10. september, på Menighetshuset kl.11. Misjonsfesten, som skulle gå av stabelen i mars, har vi «korona-utsatt» til 17.mars 2021 kl. 18:30. Sett allerede nå av datoen! Men vi kan da ikke la et helt år gå uten noe misjonsarrangement i menigheten! Derfor samles vi i høst også. Ingvild Yrke og April Maja Almaas vil synges, og Bjørg Sand vil ta oss med til Japan. Åresalg og salg av misjonslys. Arr. Ilen menighet v/ Misjonsutvalget

Fireårssøndag 13. september

Vi deler ut kirkebok til alle som fyller fire år i 2020. Boka deles ut under familiegudstjenesten 13. september kl.11. Fireåringen er også invitert på frokost før gudstjenesten, kl. 9:30 og på to fireårs-klubb-kvelder: 9. og 16. september kl. 18-19. Da skal vi leke, synges og bli kjent med kirka og kirkeboka.

Salmekveld

Søndag 13. september kl.18.

Tema: Samiske salmer i Norsk salmebok.

OKTOBER:

Menighetsmøte

Søndag 11. oktober i Ilen kirke kl.19 er det Menighetsmøte. Alle medlemmer i Den norske kirke over 15 år som er bosatt i Ilen sokn (og ikke har søkt stemmerett i et annet sokn) er spesielt invitert. Bli med på å påvirke hvordan vi skal ha det i Ilen menighet. Kontaktperson: Kjetil Bye, Ilen Menighetsråds leder.

Ila KirkeJam

16. oktober, i Ilen kirke, kl.19. Bli med på en stor jam-session i kirka! Alle er velkomne til å lytte, klappe, synge og spille til spirituals og gospelsanger. For å varme opp har vi mini-jam i kirka hver tirsdag kl. 18.30 frem til stor-jammen i oktober. Kontaktperson er Unn Kristine Alstad og musiker Karen Baadsvik er jamvert.

Forestillingen «Josef» av Helga Samset

Torsdag 29. oktober i Ilen kirke kl. 19. Helga Samset, en av Norges mest erfarne fortellere, kommer med en av Bibelens mest spennende historier, i samarbeid med trompetist Jonas Kilmork Vemøy. Billett selges ved inngangen. Samarbeid med Midtnorsk fortellerforum.

NOVEMBER:

Åpen kirke ved Stavne kapell Allehelgensdag

Søndag 1. november, som er Allehelgensdag, blir Stavne kapell åpent kl. 12-15. Her kan man tenne lys og ha rom for ettertanke.

LysVåken

Lørdag 7. november arrangeres årets LysVåken. Da inviteres 6.- og 7.-klassinger til overnatting i kirka. I år skal vi overnatte i Ilen kirke, og når vi våkner søndag morgen, skal vi feire gudstjeneste med resten av menigheten. Invitasjon kommer i posten.

Salmekveld

Søndag 8. november kl. 18 i Ilen kirke. Tema: Tro, håp og felleskap

After Church

Søndag 8. november kl. 19.30 på Ila Brainstasjon. Tema: «Ensomhet, skam og felleskap» Sokneprest April Maja Almaas samtaler med Joachim Fiskum

DESEMBER:

Julegrantering og juleverksted

Søndag 6. desember kl. 15-17. Julegrantering i Ilaparken og juleverksted i menighetshuset etterpå for små og store. Samarbeid med Ila frivilligsentral

Julekor med familiemiddag og adventssamling

Tirsdag 8. desember inviterer vi til familiemiddag i kirka med åpen julekorøvelse for barn som vil synge i årets julekor under «Vi synger julen inn». Kvelden avsluttes med en kort adventssamling. Mer informasjon kommer på menighetens nettside når det nærmer seg.

Vi synger julen inn

Søndag 13. desember kl. 18 i Ilen kirke. Advents- og julearrangement med musikere fra bydelen vår.

JANUAR:

Juletreff

Onsdag 6. januar kl. 17-19 i Ilen menighetshus. Det blir bevertning, gang rundt juletreet, et julespill om tre konger fra Østen og besøk av nissen. Samarbeid med Ila frivilligsentral.

Gospelmesse

Søndag 31. januar i Ilen kirke kl. 18. Med gospelkor og liturgisk dans.

FEBRUAR:

Kulturkveld

Torsdag 4. februar kl. 19 i Ilen kirke. Velkommen til en spennende kveld med dialoggjestene Rune Fjellheim (Direktør for Sámediggi / direktør for Sametinget), Dag Hoel (forfatter og filmprodusent) og Therese Bjørnaas (førsteamanuensis ved Dronning Mauds Minne). Det blir musikk ved Frode Fjellheim og Hildegunn Øiseth.

«Jeg ønsker at kirken skal være en paraply for mange ulike mennesker»

**Møt Patricia Princess Søreng – lederen for menighetens kulturutvalg
– i en samtale om troen, livet i Ila og liturgisk dans!**

På et sommerstengt menighetshus møter menighetsbladets journalist den nye lederen for Ilen menighets kulturutvalg, Patricia Princess Søreng. Vi blir låst inn av sogneprest April Maja Almaas som må ile videre til en bisettelse. «Føl dere som hjemme, kaffe lager dere selv. Husk håndspriten!» smiler hun og vipps, så er hun borte. Mens undertegnede får liv i kaffe-trakteren er pratene allerede godt i gang og vi kommer raskt inn på temaet liturgisk dans. «Hva er det egentlig?» spør jeg, og Patricia forklarer mens kaffe-trakteren putrer. «Dans som lovprisning har blitt praktisert helt fra Moses' tid. Historiene

om Miriam som danset etter at Israelittene krysset Dødehavet og David som danset i Jerusalem er eksempler på lovprisende dans i Det Gamle Testamentet. Men liturgisk dans slik vi kjenner den i dag, oppsto i sørstatene i USA blant afroamerikanske kristne, i en tid da det ikke var lov å gå i kirken for afroamerikanere». Her går Patricia over til amerikansk og snakker fort, med tydelig engasjement. «I afrikansk kultur har man alltid vist lovprisning gjennom musikk og dans. I de hvite kirkene i Amerika var det mye mer konservativt og strukturert og det ble sett på som synd å synge og danse. Men i mange afrikanske

kulturer var det slik man snakket til Gud eller presten. Denne kulturen ble etterhvert brakt inn i gospelmesser. Folk hørte syngingen og følte ånden og begynte bare å danse. Dette er røttene til liturgisk dans. Vil du se?» spør Patricia plutselig, på norsk igjen nå, og mens jeg leter fram kopper og skjenker kaffe, finner hun frem et klipp på telefonen sin, hvor hun selv danser. «Oi, det var vakkert!» sier jeg. «Takk! Oi, den var sterk» ler Patricia, idet hun tar en sup av kaffen.

Mellom Utsikten og New York med 6 språk i kofferten

Patricia er født på Haiti og har vokst opp i New York. Hun snakker seks språk flytende og har jobbet med alt fra å tolke på japansk til å være danselærer i Frankrike. Her i Trondheim har hun blant mye annet vært ansvarlig for Latinfestivalen. Nå jobber hun med opplæring for kabinpersonale i United Airlines, noe som innebærer pendling mellom Trondheim og New York. Sammen med sin mann Bjørnar Søreng og en stesønn på 17 år bor hun på Utsikten. Sogneprest April visste om hennes dansebakgrunn og da det for noen år siden skulle arrangeres gospelmesse, ble hun spurt om å danse. Hun takket ja, fikk masse gode tilbakemeldinger og har nå danset under flere gospelmesser i Ilakirka.

«Er det en sammenheng mellom bevegelse og tekst i den liturgiske dansen?»

«Ja, det er det. Den beste måten å forklare det på er at liturgisk dans er som en type tegnspråk. Når du synger er det poesi. Når vi synger «praise the Lord» gjør presten sånn». Patricia løfter hendene over hodet som en grasios prest, og fortsetter: «Og det er det vi gjør i dansen også. En god måte

å beskrive det på er dansende tegnspråk med inspirasjon fra ordet. – Oi, det var poetisk!», avbryter hun seg selv og ler en smittende latter. Det er helt umulig å ikke bli i godt humør i selskap med Patricia.

Ønsker du å lære mer om liturgisk dans? Patricia Princess Søreng holder kurs i Ilen kirke 14. september, 12. oktober, 16. november og 11. januar - alle dager kl. 20.

Å hente inspirasjon til troen fra ulike sammenhenger

Solen stiger på himmelen og varmer gjennom menighetshusets vindu. Kaffen har derimot rukket å bli kald, vi fyller opp koppene. Jeg spør henne hvor troen hennes kommer fra og Patricia forteller at hennes foreldre var katolikker, i likhet med 80% av befolkningen på Haiti. Hun ser på seg selv som religiøs, tenker at hun er kristen. Hun går i kirken, men hun tenker ikke at man må følge en bestemt struktur for å være en god kristen eller en god rollemodell. «Jeg er åpen for å gå til ethvert sted med et positivt budskap, uansett om det er en moské, en synagoge, en katolsk kirke eller en baptistmenighet! Å gå og høre på

Kulturutvalget består av en kombinasjon av folkevalgte menighetsrådsmedlemmer, kirkelige ansatte og frivillige fra soknet. Utvalget har pr i dag seks medlemmer: utvalgsleder Patricia Princess Søreng, sokneprest April Maja Almaas, kantor David Scott Hamnes, og Joakim Rosenlund, Kine Rian og Kari Eline Egenæs Grovan, alle tre fra menighetsrådet.

med et åpent hjerte, og ta det man hører med seg tilbake til sin egen personlige tro, det gir mening for meg», sier hun med varme i blikket.

Et naturlig valg

Med sin bakgrunn i dansen, sin rike erfaring fra både festivaler og andre kulturarrangementer og ikke minst med en trommeslager til ektemann, er kultur en naturlig del av Patricia sitt liv. Når menighetsrådet skulle fordeles i ulike utvalg var hun dermed en selvfølgelig kandidat for kulturutvalget. «Hva ønsker du å bidra med i kulturutvalget?»

«Jeg håper å kunne inspirere og involvere folk i Ila, og kanskje særlig yngre mennesker. Jeg er så glad i åpenheten som finnes her, den inkluderende stemningen jeg opplever i bydelen vår. Jeg håper å også selv kunne bidra til at kirken blir en slags paraply for mange ulike mennesker, et sted som bringer folk sammen! I USA har jeg opplevd så mange kirker som er så ekskluderende. Du må tro på en bestemt måte, ha en bestemt legning, hudfarge og inntekt. Alle i kirken ser ut til å passe inn i en bestemt mal, og som utenforstående føler man seg ikke velkommen fordi man ikke passer inn. Slik er det ikke i Ila! Det gleder meg å se at folk som ikke nødvendigvis er religiøse i det hele tatt tar en aktiv rolle i kirka og blir med i styrende organer. Her florerer det av nye ideer som handler om å inkludere og hjelpe hverandre. Det er dette som er kirke for meg!»

«Sitter dere her fremdeles?» Aprils ansikt dukker opp i døra.

«Ja», ler vi i kor. «Det er så mye å prate om, men vi må vel tenke på å avslutte snart?» sier jeg. «Vi må vel det ...», sier Patricia, og så blir vi alle tre sittende en times tid til og snakke om tro, dans, kirken og livet i Ila.

Patricia danser foran alteret i Ilen kirke. I høst holder hun kurs i liturgisk dans i kirka.

Tekst: Menighetspedagog Ingvild Yrke

Foto: Andrine Eines
Rabbbevåg

Avkoding: gudstjeneste

Da koronaviruset gjorde det nødvendig å sette menighetens aktiviteter på pause, åpnet det seg et rom for å reflektere over hva slags aktiviteter som er viktige for oss, hvorfor vi gjør dem, hva essensen i det vi gjør er og hva det vi gjør betyr. Ett av spørsmålene som reise seg var: Hva er egentlig en gudstjeneste?

For å avkode ordet gudstjeneste er det lurt å starte med ordet liturgi. Liturgi er et gresk ord som betyr «folkets arbeid» eller «offentlig», og som ofte brukes om den faste rammen i en religiøs seremoni. Gudstjenesten i Den norske kirke er liturgisk. At den er det innebærer at den er en slags rite. En rite er beslektet med dans, drama/skuespill og lek. Alle som er til stede, er deltakere med oppgaver eller roller, og alt som skjer har sin orden. Som i lek eller skuespill, blir det i gudstjenesten skapt en egen virkelighet innenfor det liturgiske rommet. Slik kan liturgien gjøre oss i stand til å forstå det som egentlig ikke er til å forstå. Den hjelper oss til å tolke og for-

holde oss til Guds nærvær, oss selv, hverandre og troens mysterier. Gudstjenestens liturgi uttrykker kirkens tro på, og tilbedelse av, den treenige Gud. I gudstjenesten lever vi dette med kroppen vår. Vi nærmer oss Gud og troens innhold gjennom lekens språk. Som individ kan du tre inn i og ut av leken, og leken bæres av fellesskapet.

Noen dager er liturgiens liv også vårt liv, andre ganger er det godt å vite at leken holdes i live av andre. Men uansett er gudstjenesten en samskapende handling, den er noe som gjøres med kroppen sammen med andre. Vi er alle aktører, som i fellesskap henvender oss til Gud. I dette møtet mellom oss og Gud handler vi med hverandre, før vi på ny sendes ut i verden og hverdagene våre. I gudstjenestens liturgi oppfordres vi også til å møte oss selv og de andre som er til stede, og vi øver oss på slike forsonende relasjoner til hverandre, oss selv og Gud, gjennom lekens konkrete uttrykk: håndhilsing (som i denne spesielle tiden erstattes med et bukk, et nikk eller et smil), nattverd, syndsbekjennelse og løftesord, forbønn osv.

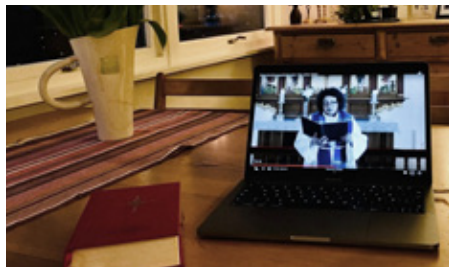
Barna leker som avslutning på en familiegudstjeneste.

Så hva er essensen i en gudstjeneste? Kan den digitaliseres? Hvis gudstjenesten var beslektet med en forelesning eller konsert,

kan digitaliseringen gi mening. Da gjelder det jo å velge den kanalen som sørger for at budskapet når flest mulig. Men i lekens verden er det selve møtet mellom oss som leker og det leken vår skaper mellom oss som er poenget. Det handler om å være der sammen. Vår kirkes forståelse av kirke, er at vi er et gudstjenestefeirende fellesskap. Vi er altså et fellesskap som skaper møteplasser med Gud og hverandre i lekens rom. Vi kan vende oss til Gud overalt, og vi kan gjøre det med mange språk: ord, kropp, symboler og ritualer. Vi kan gjøre det sammen og hver for oss. Vi kan formidle kristen tro digitalt, og bruke digitale møteplasser som et tillegg. Men hvis gudstjenesteleken er og uttrykker selve

essensen av hva kirken er, står for og lever i, det som bærer og bæres av fellesskapet, må vi møtes med hele oss og invitere hverandre inn som deltakere i leken. Det er en avkodingsprosess som vi må gjøre sammen.

Kilde: <https://kirken.no/nb-NO/kristen-tro/>

En påskegudstjeneste følges fra et hjem i Ila.

Tekst: April Maja Almaas

Avkoding av gudstjenestens ord og handlinger

Kirkeklokkene ringer oss inn: Uansett om du ikke har vært i Ilakirka før, om du kommer ofte, eller om siste besøk var for lenge siden, ringer klokkene: «Velkommen inn, velkommen hjem!»

Alterlysene er tent – De minner oss om Guds nærvær sammen med oss i vårt Hellige hus.

Korset leder oss inn – Å være kristen handler jo om å følge Kristus.

Salmene formidler vår felles tro med ord og melodi.

Nådehilsen – Vi er elsket av Gud og samles i Guds navn.

Kyrie – Vi roper til Gud om hjelp.

Gloria – Vi takker Gud for at vi får hjelp gjennom Kristus.

Syndsbejennelsen – Vi tar av «masken» foran Skaperen vår og vedgår våre svakheter.

Løftesord – Vi hører at vi er tilgitt og elsket.

Guds Ord er lest og formidlet – Vi får åndelig mat, sukk og utfordring.

Trosbejennelsen – Vi står sammen og bekjenner vår tro i Den treenige Gud.

Forbønn – Vi ber for Kirken, verden og oss selv.

Nattverden – Vi tar imot Jesus og tar imot tilgivelse for våre synder.

Kunngjøringer – Vi hører om fellesskapets aktiviteter, som høstens bibelstudium, fastebokringen, torsdagstreff, turer, konserter, kulturkvelder, misjonsfest, barnekor, babysang, osv.

Velsignelsen og utsendelse – Vi går ut i verden velsignet og bedt om å spre Guds lys og kjærlighet i våre ord og handlinger.

Postludium – Kirkemusikk ærer Gud og kan gi uttrykk for følelsene vi ennå ikke har satt ord på.

Kirkekaffe – Vi blir bedre kjent med hverandre og bygger relasjoner og fellesskap.

Tekst: David Scott Hannes

Foto: Theodor
Halvrik Wirth

Salmer i livet – Ilen menighets salmeprosjekt

Vi trenger håp i denne underlige tiden, og et grunnfeste til dette håpet kan være mulig å hente fra et styrket samhold oss imellom. En fantastisk måte å oppleve fellesskap på er å synge sammen. I sangen er det som om vi ser klarere, og vi deler uten betingelser. Her kan vi møtes i håpet om at kaos og motgang fører til gode forandringer. Som Thomas Kingo skrev i sin store salme «Sorgen og gleden de vandrer til hope» i 1681: «... lykke og ulykke kommer på rad./ Medgang så ofte på motgang vil rope,/ solskinn og skyer de følges òg ad.»

Da vår kirke og vår menighet ble kastet ut i det digitale landskapet under koronanedstengingen ble prosjektet «Salmer i livet» til. Målet med prosjektet er å gjøre nye salmer kjent gjennom å presentere alle de 55 salmene som har kommet inn i Den norske kirkes digitale salmedatabase de siste fire årene.

Sammen med trosopplærer og sanger Ingvild Yrke startet jeg innspillingen av disse salmene i mai og vi ble ferdige i august. Filmfotograf Olav Pettersen, som studerer ved Norges fotofagskole, har latt salmetekst og melodi få møte

små glimt fra Ila. Det er i livet vårt i Ila at salmene skal synges og leves, innenfor kirkens vegger og ute i hverdagslivet. Tanken bak hver innspilling er at man skal kunne synge med. Den musikalske led-sagelsen er ved orgelet og flygelet i Ilen kirke, samt trøorgelet i Fjellseter kapell. Ilaboer Øyvind Johan Eiksund er med på fiolin på noen av opptakene. Alle innspillingene ligger nå tilgjengelig på nettet, og kan dermed være til glede for mennesker i hele landet.

De innspilte salmene supplerer Norsk salmebok fra 2013, og favner om mange ulike sider av det å være (kristent) menneske i dag. De beriker dermed kirkens språk, samtidig som de møter nye liturgiske krav: bryllupssalmer for likekjønnede par er med, i tillegg til salmer for ungdommer som døper seg som konfirmanter. Slik kan salmene leve sammen med oss, følge oss gjennom livet og gi ord til sorg og glede, hverdagsliv og høytid, tvil og sinne, tro og livsmysterier.

Salmer tonesetter livet vårt og vever det inn i en større sammenheng. De er bøenner vi synger, leker og lever. De formidler tro og hjelper oss til å dele den. De utfordrer

og trøster. Salmer bygger kirke og trosliv og åpner rom for livstolkning. To kunstformer, tekst og musikk, sammenføres og blir til sang. Salmen skjer når vi synger den. Som Ingvild Yrke skriver på menighetens facebookside, kan salmer «dra en himmel over livet og bygge grunn under føttene». Kanskje vil noen av de nye salmene vi har spilt inn bli nye følgesvenner gjennom livet?

Hvordan forstår vi salmens plass i dag og

hvordan vil salmens fremtid se ut? Alle salmene som synges i dag har sin opprinnelse i nær eller fjern fortid. De ble en gang forfattet og komponert, og har deretter blitt holdt i live; de har blitt redigert, oversatt, omarbeidet, restaurert, valgt på nytt og oppdatert. Dette gartnerlignende arbeidet fra redaktører, komiteer og oversettere er uvurderlig for salmetradisjonen, og uten formidling vil også salmens betydning reduseres. Her kommer prosjektet vårt inn. Bli med oss og syng!

Olav Nikolai Pettersen, David Scott Hamnes og Ingvild Yrke i Fjellseter kapell etter en innspillingsøkt i juli. Foto: Olav N. Pettersen (tatt med selvutløser)

Videoinnspillingene av salmene finner du på Ilen menighets facebookside og youtube-kanal. Søk på «Salmer i livet». Fra september er salmene også å finne i appen «Norsk salmebok».

Velkommen til kirken

SEPTEMBER

Lørdag 5. september, Ilen kirke, kl.16

Konfirmasjonsgudstjeneste v/ Almaas
På grunn av Koronasituasjonen er gudstjenesten begrenset til konfirmanter og deres påmeldte gjester.

Søndag 6. september (Vingårdssøndag), Ilen kirke, kl.11 og kl.13

Konfirmasjonsgudstjenester v/ Almaas
På grunn av Koronasituasjonen er gudstjenesten begrenset til konfirmanter og deres påmeldte gjester.

Søndag 13. september (15. søndag i treenighetstiden), Ilen kirke, kl.11

Familiegudstjeneste med utdeling av 4-årsbok
v/ prostiprest og menighetspedagog Yrke

Salmekveld kl.18

Søndag 20. september (16. søndag i treenighetstiden), Ilen kirke, kl.11 og kl.13

Presentasjonsgudstjenester for 2021-konfirmanter v/ Almaas

OKTOBER

Søndag 4. oktober (18. søndag i treenighetstiden), Ilen kirke, kl.11

Høymesse v/ prostiprest

Søndag 11. oktober (19. søndag i treenighetstiden), Ilen kirke, kl.11

Familiemesse (Høsttakkefest) v/ Almaas og menighetspedagog Yrke
Menighetsmøte kl.19

Ignatiansk meditasjon kl.18

Søndag 18. oktober (20. søndag i treenighetstiden), Ilen kirke, kl.11

Høymesse med markering av diakonisøndag v/ Almaas og diakon Garborg Bergslid

NOVEMBER

Søndag 1. november (Allehelgensdag), Ilen kirke, kl.11

Allehelgensgudstjeneste med lystenning v/ Almaas og diakon Garborg Bergslid

Søndag 8. november (23. søndag i treenighetstiden), Ilen kirke, kl.11

Lysvåken-gudstjeneste, felles med Sverresborg menighet
v/ Almaas og menighetspedagog Yrke

Salmekveld kl.18

Søndag 15. november (24. søndag i treenighetstiden), Ilen kirke, kl.11

Høymesse v/ prostiprest

Søndag 29. november (1. søndag i adventstiden), Ilen kirke, kl.11

Felles tospråkelig gudstjeneste med Svenska Kyrkan v/ Almaas

DESEMBER

Søndag 6. desember (2. søndag i adventstiden), Ilen kirke, kl.18

Lysmesse v/ Almaas og årets konfirmanter

Søndag 13. desember (3. søndag i adventstiden), Ilen kirke, kl.18

Vi synger julen inn v/ prost Aune

Fredag 24. desember (Julaften), Ilen kirke, kl.13 og 15

Julaftensgudstjeneste v/ Almaas

Søndag 26. desember (Stefanusdag), Trolla Idrettshus, kl.11

Gudstjeneste v/ Almaas

JANUAR

Søndag 3. januar (Kristi åpenbaringsdag), Ilen kirke, kl.11

Høymesse v/ prostiprest

Søndag 10. januar (2. søndag i åpenbaringstiden), Ilen kirke, kl.11

Familiegudstjeneste v/ Almaas og menighetspedagog Yrke

Søndag 17. januar (3. søndag i åpenbaringstiden), Ilen kirke, kl.11

Høymesse v/ Almaas

Søndag 31. januar (Såmannssøndag), Ilen kirke kl.18

Gospelmesse v/ Almaas

FEBRUAR

Søndag 7. februar 2021 (Kristi forklarelsesdag), Ilen kirke, kl.11

Høymesse v/ prostiprest

Søndag 14. februar 2021 (Fastelavnssøndag), Ilen kirke, kl.11

Familiegudstjeneste v/ Almaas og menighetspedagog Yrke

I Fjellseter kapell er det gudstjeneste tilnærmet hver søndag.
Tidspunktet, kl.11.15,
korresponderer med bussen til Skistua. Se også
www.fjellseterkapellet.no.

Menigheten leser dagens evangelietekst sammen, ledet av sogneprest April Maja Almaas. Foto: Mikaela Rønstad

Helse * Glede * Daglig brød

StudiO
FRISØRER
by innbyggere

Illevollen 32C, 73 52 79 53
www.studiofrisorer.no

Skansen stasjon as
Tlf.: 916 11 967, Sandgata 56, 7012 Trondheim

Fine lokaler for: Barnedåp, konfirmasjon,
åremålsdag og minnesamvær

BUNNPRIS

Ilen kirkes venner anbefaler:
Støtt butikken med det store hjertet for nabolaget!

Kleistgate 1, 73 52 77 78
bpila@bunnpris.no

Soknedal
BAKERI & KONDITION
soknedalbakeri.no

**PIZZA, FERSKE
BRØD OG
LEKRE KAKER**

Mellomila 57 / 73 80 85 00 / soknedal.ila57@gmail.com

KAFÉN I ILA

Hanskemakerbakken 5
Tlf: 404 96 524
Man-søn 11-18, Tirsdager stengt

**Vinkenes Sag
og Traktor AS**

Telefon 920 31 419
www.vinkenessag.no

Ta kontakt for befarings-
og uforbindtlig pristilbud

BRØYTING
Borettslag og private oppkjørsler
fra Ila til Stavset.

TREFELLING OG BESKJÆRING
Trær, buskas eller hekk om skal
bort eller trimmes?

VED
Vi leverer kortreist ved rett på døra, eller den
kan hentes på vårt lager i Sivert Dahlens vei.

Galleri Ismene

Illevollen 34

FAGTRYKK

fagtrykk.no

Gravferd * Gravstell

Ingen tillegg ved samtale i hjemmet

Døgnvakt: 72 84 50 80
 kontakt@elvesetergravferd.no
 www.elvesetergravferd.no

SMÅ
GRAVFERD

WWW.BERGBEGRAVELSE.NO

BERG
BEGRAVELSESBYRÅ

**NÅR DU
TRENGER
OSS**

Renate Berg

**DØGNVAKT
73 97 05 00**

Trondheim-Ranheim
Malvik-Stjørdal

LANG ERFARING i å bistå
 pårørende ved dødsfall

Avd. Melhus - Trondheim - Orkdal

**SMÅ
GRAVFERD**

VIGDAL
begravelsesbyrå as

post@vigdal.no – www.vigdal.no

**VAKTTELEFON
72 89 00 80**

Ilen Menighetshus

Det er mulig å leie Ilen Menighetshus
 til minnesamvær, konfirmasjon,
 åremålsdag osv.

Kontakt: Anette Taraldsen
 tlf.: 466 52 520

**TRONDHEIM
GRAVMONUMENTER**

Service og kvalitet i nærmiljøet

BYENS STØRSTE UTSTILLING AV NYE STEINER

- Oppussing av steiner
- Bolting av steiner
- Navnetilføyelser
- Gravlykter og tilbehør
- Nedsliping av steiner

To store utsalg: Prinsensg. 45 og Rye ved Flakk
 www.trondheimgravmonumenter.no
 Tlf. 73 50 27 80

DEN NORSKE KIRKE
Kirkeleg fellesråd i Trondheim

**Vi tilbyr
GRAVSTELL**

-hele året

For mer informasjon om innhold og priser, se våre nettsider

Tlf. 994 36 000, kirken.no/trondheim
 post.trondheim@kirken.no

Slekters gang/offer og gaver

DØDE

Liv Lund	f. 1926
Inger Johanne Sundseth	f. 1939
Anny Løkken	f. 1922
Ola Foss	f. 1962
Edel Marie Wager	f. 1925
Inger Ellefsen	f. 1935
Torbjørn Norøy	f. 1929
Liv Mary Winge	f. 1926
James Ragnar Johnsen	f. 1947

FØDT

DØDE

Berit Nordal	f. 1928
Inger Olivia Ormbostad	f. 1925
Ellinor Pauline Hagen	f. 1949
Kari Arnesen	f. 1943
Einar Hage	f. 1952
Oskar Otterlei Tegnander	f. 1940
Kristin Knutsen	f. 1953
Randi Øvreliid	f. 1933
Thor Eggen	f. 1941

FØDT

VIGDE

18.01.2020	Silvia Atieno Obango og Håkon Kippe
29.02.2020	Mathilda Sanna Elisabeth Billgart og Marius Lund Ohren
20.06.2020	Andrea Lynn Miller og Per-Anders Eltoft Robertsen
01.08.2020	Linda Fosli Hansen og Kåre Obrestad

DØPTE

10.11.2019	Zelda Stavrum-Hammer
10.11.2019	Nick Stavrum
02.02.2020	Gurill Holst
01.03.2020	Johannes Ertsås Paulsen
08.03.2020	Eilei Malene Vold
15.03.2020	Katherin Mediå Sæther
07.06.2020	Ida Myrstad Jøssun
14.06.2020	Agnes Sandtorv-Persson

«Men størst
av alt er
kjærligheten»
1. Korr 13

«La de små
barn komme
til meg»
Markus 10,42

KIRKEN NØDHJELPS FASTEAKSJON 2020

15.03.2020	Offer + VIPPS til 2426	kr	7 562
15.03.2020	Facebook aksjon	kr	5 800
05.04.2020	Overskudd fra Børge Pedersen konsert	kr	10 768
	Totalt	kr	24 130

GAVER

08.04.2020	Minnegave for Berit Nordal	kr	11 050
------------	----------------------------	----	--------

OFFER

05.01.2020	Kirkens Bymisjon i Trondheim	kr	1 690
12.01.2020	Menighetens arbeid	kr	740
19.01.2020	Menighetens arbeid	kr	2 719
02.02.2020	Menighetens arbeid	kr	1 443
09.02.2020	Menighetens arbeid	kr	690
16.02.2020	Kor Artig	kr	2 584
01.03.2020	Menighetens arbeid	kr	1 221
08.03.2020	Menighetens arbeid	kr	891
15.03.2020	Kirkens Nødhjelp	kr	1 250
24.05.2020	Menighetens arbeid	kr	2 058
31.05.2020	Menighetens musikkvirksomhet	kr	785
07.06.2020	Menighetens arbeid	kr	1 895
14.06.2020	Kirkens SOS i Trøndelag	kr	2 205
21.06.2020	Menighetens arbeid	kr	1 155

Tekst og foto: Martha Garborg Bergslid

Velkommen til åpen kirke

I vår og sommer har Ilen kirke vært åpen noen hverdager i måneden. Dette har blitt godt mottatt, derfor vil vi fortsette med denne ordningen til høsten. Kirken vil være åpen hver onsdag fram mot jul. Åpningstidene vil variere noe fra uke til uke, men den er alltid åpen mellom 13.30 og 15.30, og noen ganger til 16.30.

Vi går en usikker høst i møte, og vi ønsker at kirka kan være et åpent rom for både de gode og de tunge periodene i livet. Velkommen innom for stillhet, ettertanke, lystenning og bønn, eller for å se deg om i kirka. Noen ganger vil det også være mulig å lytte til orgelmusikk.

Når kirka er åpen, vil det være ansatte eller frivillige til stede. Vil du være frivillig kirkevert i Åpen kirke, kan du sende en e-post til diakonen: **mb943@kirken.no**

Under «Åpen kirke» kan man tenne lys for noen eller noe man tenker på.

Sokneprest
April Maja Almaas
 913 17 443
 aa752@kirken.no

Diakon Martha
Garborg Bergslid
 482 93 728
 MB943@kirken.no

Menighetspedagog
Ingvild Yrke
 900 51 722
 IY229@kirken.no

Organist/Kantor
David Scott Hamnes
 913 30 608
 DH249@kirken.no

Kirketjener og
menighetsforvalter
Gunnar Gangstø
 930 03 199
 gg399@kirken.no

Ilen menighetsråd
Kjetil Bye
 932 44 414
 kjetil.bye@bymisjonen.no

Ilen menighetskontor:

Besøksadresse:
 Ilevollen 15, 7018 Trondheim

Postadresse til Ilen menighet,
 Ilen MR eller Soknepresten i Ilen menighet:
 Kirkelig fellesråd i Trondheim
 Postboks 2300, Sluppen, 7004 Trondheim

Tlf. 922 12 454
 E-post: post.ilen.trondheim@kirken.trondheim.no

Kontortid tirsdag og torsdag kl 10.00 - 14.30

Vakt/nødtelefon for Byåsen prosti: 48 16 25 69

Telefonen betjenes på hverdager;
 kl. 17.00 - 08.00 og i helger og høytider.

Ilen menighetsblad:

Kontonummer: 1503 83 27213
 E-post: ilaredaksjonen@gmail.com

Ilen kirke Tlf. 73 51 53 10

Fjellseter kapell :

Kontonummer 8601 51 79963

Hjorten Helse- og velferdssenter:

Tlf. 72 54 46 20

Hjemmesykepleien Nidelven sone
Erling Skakkesgt 40, Tlf. 72 54 29 80

Byåsen sone, Stabells vei 4B

Tlf. 72 54 51 31

Ilen kirkes venner:

Kontaktperson: Edel Lundemo
 Tlf. 481 280 40, lunede@online.no

Velkommen til

Det har vært en spesiell vår og sommer for oss alle. Mange av våre aktiviteter har måttet utgå pga. smittevernshensynet. Vi håper og tror at høsten blir bedre og at vi kommer i gang som normalt igjen snart. Dette er noe av det vi foreløpig kan tilby utover høsten. Vi følger FHI's smittevernregler i forbindelse med alle våre aktiviteter.

Mandager:

Gratis Zumba med Maria fra kl. 11.30-12.30, passer for alle som liker å danse å bevege seg til fengende rytmer.

En glad gjeng etter zumba-trening i menighetssalen

Aktivitet & kveldsmat:

Vi møtes hver mandag kl. 17.00 for ulike aktiviteter enten inne i menighetssalen eller ute i nærmiljøet hvis været tillater det.

Vi lager og spiser kveldsmat i fellesskap og avslutter kl. 19.00. Påmelding skjer via **sms til 922 86618** med antall barn og voksne. Gratis arrangement.

Onsdager:

Strikketreff

Vi treffes hver onsdag fra kl. 12.00-13.30 for å strikke og skravle.

Velkommen til alle som vil, både nybegynnere og erfarne.

Dersom du har lyst til å lære å strikke har vi pinner og garn.

Ta med en nabo eller venn og kom, da vel!

Vi serverer kaffe, te og kjeks!

Følg oss gjerne på facebook (**Ila frivilligsentral**) eller sjekk våre hjemmesider (**www.ila.frivilligsentral.no**) for nærmere informasjon om når vi starter opp med språkkafé, vaffeltirsdag og bingo.

Her treffer du oss:

Ilevollen 15, **post@ila.frivilligsentral.no**, tlf: 466 52520.

Møte mellom mennesker

Ut på tur

Fra Ila til Geitfjellet

En førsteklasses trimtur får du om du tar turen til Geitfjellet. Starter du i Ila, blir stigningen over 400m. Utsikten på toppen er god lønn for strevet! I år vil du nok møte mange på toppen, ettersom dette er ett av målene for arrangementet «Til topps». Vil man ha ro og fred til rasten, er det fint å gå ut mot stupet på nordsiden. Her er også utsikten etter min mening aller mest spektakulær.

Det finnes mange mulige veivalg: Den mest kjente ruten er via Våttakammen. Personlig foretrekker jeg å gå via Fagerlia og Langdalen mot Helkanseter. Like før Helkanseter tar det av en godt merket sti til høyre mot Geitfjellet. Kortere blir det om man kjører til Tempervollen og følger stien derfra.

For dem som er svært turvante og liker villmark og urørt natur, anbefales det å legge tilbaketuren ned mot sørvest ved å følge den bratte kneika i den gamle skiløypa, og så ta til høyre langs myrdraget. Deretter tar man til høyre igjen forbi Dreiers minne, ei lita hytte vest for Geitfjellet, som kan være et artig turmål for barnefamilier. Nedenfor hytta er det mulig å følge smale stier i nordøstlig retning, tett innunder Geitfjellet, til man finner Gammelstien ved Geitkinn. Jeg understreker at man må kunne lese kart for å ta denne ruta! Ellers er det mange stier fra Dreiers minne ned mot Driftsveien, som vil være et tryggere valg for å finne tilbake til utgangspunktet.

God tur!

Tekst og foto: Ingrid Sandstad